Ani za zamčenými dveřmi
nebudete v bezpečí!

BYT ČÍSLO 303

KELLI HAWKINS

Byt číslo 303

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Kelli Hawkins

Byt číslo 303 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BYT ČÍSLO 303

Copyright © Kelli Hawkins 2023
Translation © Jana Pacnerová 2023
Cover design by Design by Committee
Front cover images: shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-269-2168-4
ISBN e-knihy 978-80-269-2169-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2170-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2196-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BYT ČÍSLO 303

KELLI HAWKINS

BARONET

Věnováno mámě a tátovi.
Děkuju.

22:59
Středa 18. ledna

Bytový dům je daleko víc nóbl, než jsem očekával.

Za skleněným průčelím září vstupní hala. Podlahy a stěny jsou z lesklého černého mramoru. Uniformovaný sekuriťák hřaduje za vysokým pultem a čte časopis. Zívne a protáhne se, prohrábne si rukou prošedivělé vlasy. Zaměřím se na byty nahoře. Ačkoliv už je pozdě večer, skoro v polovině z nich se svítí.

Poznám ji hned, jak se objeví u širokého okna ve druhém patře. Stojí nehybně, pak si mě její oči najdou. Škubne sebou, když mě pozná, ale necouvne ani nestáhne rolety. Opětuju její pohled, odklepnu popel na beton.

Za mnou si odkašle jeden z bezdomovců, kteří žijí za parkovištěm. „Kurva špinavá," zamumlá jiný polohlasem. Ignoruju to, stejně jako už stokrát.

Na horním rtu se mi perlí pot a já ho setřu hřbetem ruky. Letní noci v Sydney jsou dusné, ačkoliv zdaleka ne tak vlhké, jak jsem zvyklý.

Ne, potím se z pohledu na ni.

Blond vlasy má teď Rory kratší, asi k ramenům, pořád rozdělené pěšinkou nalevo. Je štíhlejší, už ne ta sportovkyně jako v šestnácti, ale je silnější, než se zdá. Možná silnější, než si sama uvědomuje.

Ustoupí z dohledu, o pár minut později se znovu ob-

jeví s huňatým bílým pejskem v náručí. Zvíře se vrtí a ona ho před sebou drží jako štít.

„Nemáš pár babek, kámo?“

Muž za mnou se kymácí, dlouhý bílý plnovous má slepený. Smrdí sladkým alkoholem a kyselým tělesným odérem. Podívám se do peněženky a podám mu desetidolarovou bankovku.

„Na zdraví,“ zahučí. Zírá na peníze jakoby nechápavě, pak mluví dál: „Před pár tejdny tady zabili chlapa. Jednoho z nás.“ Zvedne oči k mým a vidím, jak se lekne, opožděně si všiml mých rozměrů. „Tobě se nejspíš nic nestane, ale stejně.“ Odkráčí.

Když se podívám nazpátek, v Roryině bytě je tma.

To je jedno.

Už vím, kde bydlí.

3:14
Sobota 31. prosince

Skoro o tři týdny dřív

Vezmu do ruky Busterovo vodítko. „Sedni.“

Můj pes žuchne chlupatým pozadím na prkna podlahy, celé tělo se mu chvěje vzrušením. Nemůžu se ubránit úsměvu, přestože se mi třesou ruce a oblečení se mi vlhce lepí k pokožce, což je obojí vedlejším účinkem noční můry. Jsem na to zvyklá, ačkoliv tím se to nijak neusnadňuje.

„Hodný,“ říkám tiše a připínám mu vodítko k obojku. „Tak, a jdeme.“ Kluše ke vstupním dveřím.

Seberu klíče z odkládacího stolku a přiložím oko ke špehýrce.

Zšeřelá chodba je prázdná, takže otočím oběma západkami a otevřu dveře. Buster vyjde do chodby a drží se u mě, zatímco za sebou zavírám. Několikrát zalomcuju klikou, abych se ujistila, že je jaksepatří zamčeno, pak přejdu chodbu a stisknu tlačítko výtahu.

Zatímco čekáme, Buster očichává toulcovku v květináči mezi dvěma výtahy. Tlumené hučení signalizuje příjezd kabiny. Žádné zvuky. Přesto si přitáhnu Bustera k noze. Dveře se otevřou. Výtah je prázdný, takže nastoupíme a já stisknu 11. Buster mi sedí u nohou, netrpělivý, ale nehybný, uši nastražené.

Ve výtahu je cítit parfém značky Daisy. To je Leo Rankin ze šestého patra. No, ne Leo, ale jeho přítelkyně Ingrid. Nepochybně přišla na jejich pravidelnou páteční večeři, než ji Leo bez velkých cavyků vypakuje z domu. Ingrid jezdí kabrioletem BMW a je nějaké zvíře přes PR na jednom ze státních ministerstev. Chodí s Leem už přes rok, ale on má na Facebooku pořád uvedený stav „nezadaný“; já na jejím místě už bych mu dala kopačky. Vždycky ze mě nespouští oči, když mám tu smůlu a jedeme spolu ve výtahu – a to navzdory tomu, jakou mám v domě pověst.

Na třech ze čtyř stěn kabiny výtahu visí obrovská zrcadla ve zlacených rámech. Vždycky mi dělalo starosti, že ta zrcadla jsou moc těžká. Pověsit tři zrcadla půldruhého metru vysoká do bedny, kterou tahá kabel jedenáct pater nahoru a jedenáct dolů, to přece nemůže být dobrý nápad…? Jednou před léty jsem se zmínila o svých obavách Ronovi, nedlouho poté, co jsem se nastěhovala. Je to miláček, zavolal do firmy na údržbu výtahů, aby to zjistil. Podle firemního technika byla zrcadla započítána do váhového limitu výtahu už během konstrukce. Ron dal toho chlápka na hlasitý odposlech, abych si ho mohla poslechnout osobně.

Kradmo kouknu do zrcadla po své levici. Stojí tam v zástupu nekonečný počet Rory a Busterů. Efekt je dezorientující, stísněný prostor tak jaksi vypadá ještě menší. Pozoruju to množství zrcadlových Rory bez marnivosti. Zplihlé blond vlasy a bledé obličeje jsou nepřekvapivé – ničím pozoruhodné. Volně na nich visí nakvap oblečená trička a kalhoty. Špatně jim padnou, protože nakupuju oblečení na internetu, a jelikož každá značka je jiná, obvykle si objednávám věci o číslo větší, pro jistotu. Sotva bych se vydala na túru až

na poštu, abych něco posílala nazpátek, takhle to tudíž není takové plýtvání.

Pod pytlovitým oblečením jsem celkem fit, díky každodennímu aerobiku v obývacím pokoji, ačkoliv jsem mnohem hubenější, než jsem bývala. Tváře mám propadlé, jako by patřily někomu o moc staršímu než šestadvacet let. Zrcadloví Busteři vrtí ocásky a při pohledu na legii jejich zvednutých čumáčků zaplaším melancholii. Tahle každodenní procházka nám oběma prospívá.

* * *

Vystoupíme do malého vestibulu, ze tří stran prosklené, a já přejedu bezpečnostním čipem přes čidlo, abychom se dostali na společnou střechu. Navzdory vlhkosti nasávám čerstvý vzduch, když nehlučně přecházíme po umělé trávě k vyhlídce na město.

Sydneyský most Harbour Bridge září, ukotvený žlutě osvětlenými pylony na obou koncích, voda pod obloukem je nehybná jako sklo. Napravo od něj stoupají plachty budovy Opery nad bujnou zeleň Botanické zahrady, jejich křivky jsou dobře známé, a přesto úchvatné, skoro mimozemské.

Nalevo od mostu dominují Centrální obchodní oblasti mrakodrapy s výhledem na travnatou plochu obřího parku Domain, ve většině z nich je víc světel rozsvíceno než zhasnuto, což ukazuje, jak málo se tu bere ohled na klimatickou změnu. Věže a kamenné zdivo katedrály Panny Marie v popředí nabízejí dotek Evropy. Inkoustová obloha nad námi je obrovská, světlo hvězd tlumí záře velkoměsta.

Tohle je Sydney, ve kterém jsem chtěla žít už jako dítě, snící o útěku z našeho malého města a od své rodiny. Málem se musím smát té ironii. Unikla jsem. Mám

tuhle vyhlídku před očima doslova den co den. A přesto jsem tu vězněm víc, než jsem byla v Bowra Creeku.

Buster vykročí po směru hodinových ručiček, jak obvykle chodíme. Podívám se na hodinky. Jsou to staré digitálky, moc velké na moje zápěstí. Číslice jsou těžko k přečtení, světlo za nimi bledne, což mi dělá starost. Budu muset sehnat někoho, kdo je opraví, kdyby se to zhoršovalo. 3:26. Vyrazili jsme o trochu dřív než obvykle.

V duchu chvilku počítám. Jedno kolečko trvá skoro tři minuty. Tři krát osmnáct je padesát čtyři.

Padesát čtyři minut.

Osmnáct je dobré číslo. Tak tedy osmnáct koleček.

* * *

Budova Panorama je relativně malá. Deset podlaží plus tahle společná střecha s krytým prostorem uprostřed, včetně stolů jako v baru a venkovních pohovek pro obyvatele a jejich hosty. Nalézá se na východní straně Domain, odloučená od novějších a křiklavějších výškových staveb obchodní čtvrti, a považuje se za jeden z nejprestižnějších bytových komplexů v Sydney. Byty mají vysoké stropy, velkorysá okna a úzké balkony, z nichž většina má výhled na Domain a na město, přičemž vysoké přepážky chrání soukromí každého z obyvatel před sousedy.

Můj byt je jeden z nejmenších v budově: jedna ložnice, jediné parkovací místo. Auto nemám, ale místo se hodí pro Lucindiny pondělní večerní návštěvy. V Panoramě jsou i další společná zařízení, včetně krytého bazénu, který přistavěli za budovou v devadesátkách, a také tělocvičny a sauny, to vše v přízemí. Nic z toho nepoužívám, ale tyhle časné ranní procházky na střeše Buster a já potřebujeme.

Naslouchám hypnotickému *šššš-šššš* provozu pod sebou, vdechuju slabý slaný pach přístavu. Venkovní svět.

Svoboda.

* * *

Co kdyby sem nahoru někdo přišel? – prodere se do mých myšlenek známý hlas. *Budeš s ním muset mluvit.*

Srdce se mi rozbuší o trochu rychleji.

Možná ti lupne v hlavě. Shodíš ho ze střechy.

To se nestane. To bych nikdy neudělala. Ale teď už nedokážu myslet na nic jiného. *Lup.*

To slovo mi pulzuje v hlavě. *Lup. Lup.*

Buster se ke mně otočí, oči mu září.

Mohla bys hodit dolů taky Bustera. Hned teď. Je to mrňous. Lehký jako pírko.

Hlas zní sykavě.

Naléhavě.

Hrdlo se mi sevře. *Jsou to jen myšlenky. Nic neznamenají. To nejsem já.*

Nestačí to vědět. Musím něco udělat.

Třikrát mrknu. Pauza. Zase mrknu. Opakovat. Zas a znova, dokud to není dost.

Když skončím, vidím rozmazaně a oči mám suché. Buster mi usnul u nohou. Kleknu si vedle něj, zaváhám, než naberu roztřesenýma rukama do hrstí jeho teplou srst, přitisknu obličej k jeho šíji a vdechuju pižmový psí pach.

„Promiň, Bustere.“ Vetře se mi záblesk vzpomínky; jiné teplé chlupaté tělíčko, tentokrát s jemnou rezavou srstí, kluzké krví.

Moc krve.

Otřesu se a vstanu. Budeme muset udělat jedenadvacet koleček. Znovu se zhluboka nadechnu. Tady nahoře

je cítit něco, co se dá těžko popsat, ale já tomu v duchu říkám jednoduše „Sydney“. Eukalyptus a rozpálený asfalt? S nádechem benzinu a slané vody? Nevím.

Nejsem si jistá, jestli to mám ráda, nebo ne.

Jdeme dál a já se ujišťuju, že na střechu nikdo nepřijde. V tuhle ranní hodinu ne. Už spěchám, ale držím se při obvodu, nanejvýš metr od betonové zídky. Kdybychom se moc vzdálili od okraje, museli bychom začít znovu.

Při třináctém kolečku už jsem klidná, ale jsem na sebe naštvaná. Myslela jsem, že mám kompulze aspoň do jisté míry pod kontrolou.

Nikdy je nebudeš mít pod kontrolou, pošklebuje se hlas.

Hlas má pravdu. Doktorka Shawová řekla, že se jich nikdy nezbavím. I tak je to s nimi ale za poslední dva roky lepší, díky pohybu a rutině a pravidelnému používání meditačních aplikací v mobilu.

A pravděpodobně i proto, že se v mém životě nikdy nestává nic vzrušujícího nebo odlišného.

Vůbec nikdy.

* * *

„Čtrnáct, čtrnáct, čtrnáct… *patnáct*,“ mumlám, když obcházíme roh. Zastavím se. Přede mnou na zábradlí hřaduje tmavý obrys. V šeru bezpečnostního osvětlení mi chvilku trvá, než pochopím, že je to sova. Chce se mi přistoupit blíž, ale netroufám si.

Oči si přivyknou a projede mnou záchvěv. Není to jen tak nějaká obyčejná sova, nýbrž *Ninox strenua,* sovka statná. Ve velkoměstě něco takřka neslýchaného. Viděla jsem ji na fotkách v *Průvodci po australském ptactvu*, ale z okna nikdy. Nikdy na střeše.

Sova je nehybná, zobák se rýsuje z profilu. Natočí hlavu ke mně, žluté oči jí září tajemnou moudrostí, sokolí vizáž, díky níž je tak osobitá, mě pozoruje, jako bych sem nepatřila. Jako bych byla kořist.

Zachvěju se.

Sova se mě nebojí. Jako by existovala mimo čas, jako mytické stvoření.

Buster, nervózní z neznámého obrysu, tlumeně zavrčí. Sova roztáhne křídla a nehlasně se vznese do tmy. Zmizí. Stojím a mžikám na místo, kde byla, a uvnitř cítím stejnou prázdnotu.

Buster přestane vrčet a rozhlédne se, jako by ho taky napadlo, že ta sova mohla být imaginární. Pak tu myšlenku zaplaší. Přední nožky mu poskakují a zvedá ke mně roztomilý čumáček, jako by žádal o dovolení. „Tak jdeme." Pokračuje v poklusu.

V duchu se ptám, kde se ta sova vzala, proč tu byla. Sovky statné se hojně vyskytují na jihovýchodě země. Vím to, protože se obvykle drží v lesích a porostech. Ve městě jsou k vidění vzácně, ačkoliv tahle nejspíš mohla přiletět odněkud ze severního pobřeží, aby lovila v Botanické zahradě, nebo dokonce v Domain. Vídala jsem tam dalekohledem vačice – jeden z nejběžnějších zdrojů soví potravy.

Při šestnáctém kolečku ještě pořád přemýšlím o tom ptákovi, když uvidím zezdola blikat modrá světla, jsou na úrovni přízemí, vrhají na oblohu slabé mžikavé záblesky.

Ani se nemusím podívat přes okraj, abych pochopila, co ta světla znamenají. Policie.

Ačkoliv už jsem tady v okolí viděla policejní světla mnohokrát – po opileckých rvačkách a bujných večírcích a domácích „neshodách" – husí kůže v týle mi sděluje, že tentokrát jde o něco horšího.

Někdo je mrtvý, tím jsem si jistá.
A dělá mi starost, že vím, kdo to je.

✷ ✷ ✷

Buster zakňučí, chce jít dál. Čísla se mi v mozku pletou jedno přes druhé.

Patnáct koleček dokončeno. Osmnáct minut. Ještě šest koleček.

Obloha nade mnou je příliš rozlehlá, příliš prázdná. Hvězdy vypadají moc vzdáleně. Soustředím se na hluboké, pomalé nádechy, jak mě to učila doktorka Shawová.

Všechno je to tvá vina.

Sevřu volnou rukou zábradlí a zadívám se na město. Do rozednění zbývá ještě tak hodina, pořád je tma, vlhké horko mi ztěžuje dýchání. Musím se vrátit do svého bytu, ale nemůžu odejít, dokud Buster a já nedokončíme svých jedenadvacet koleček. Z představy, co by se mohlo stát, kdybychom je nedokončili, se mi dělá špatně. Klepu prsty o zábradlí…

Tři klepnutí. Šest klepnutí. Tři klepnutí. Šest klepnutí.

… zas a znova, dokud se mi dech nezačne zpomalovat. Znovu vykročíme. O osmnáct minut později vedu Bustera zpátky dolů.

✷ ✷ ✷

V bytě je požehnaný chládek. Když se podívám skrz žaluzie, blikající světla už tam nejsou, ačkoliv záře mi sděluje, že policie dosud ano – přesně jak jsem tušila – v táboře bezdomovců přes ulici naproti budově.

U Domain stojí už dlouho stanové městečko. Nevím, jak dlouho přesně – nastěhovala jsem se před sedmi lety a tehdy už tam stálo. Za krytým parkovištěm se roz-

kládá prostor nikoho a lidé si jeho části obsadili, každý si vymezil vlastní prostor improvizovaným lůžkem nebo skládací židlí, anebo plachtou připevněnou v naději na trochu soukromí. Plocha je posetá kartonovými krabicemi, nákupními vozíky a zborcenými černými odpadkovými pytli.

Mají dokonce i jméno – Nocležníci z Domain.

Vyklopím kelímek granulí do Busterovy misky. Sedí a čeká na signál, než se do nich pustí. Připlížím se k oknu a vykouknu mezerou v žaluzii.

Na kraji parkují dvě policejní auta. Za nimi je prostor, kde Nocležníci žijí, plocha špinavého betonu a tma, kde to dnes svítí jako ve dne. Policejní plachta, natažená přes tu stranu, která je obrácená k ulici, mi blokuje výhled. Vedle jednoho sedanu stojí nohatý detektiv – má zápisník a tváří se autoritativně, takže předpokládám, že jde o detektiva – a mluví s Hubeňourem Santou, který si každou chvíli povytahuje špinavé tepláky a živě gestikuluje.

Nikoho z dalších štamgastů nevidím. Ani Smutného učitele, který si něco zapisuje do notýsku každý den, než se setmí, ani Tyrana, co hází kamením po toulavých kočkách, které jsou tak hloupé, že si troufnou blíž. Hubeňour Santa je vždycky opilý, jak zákon káže. Než padne noc, muži už jsou obvykle zpátky, poté co strávili celé dny v dobročinné vývařovně nebo žebrají v obchodní čtvrti. Vracejí se při západu slunce jako upíři nebo hnízdící ptáci. Tedy vracejí se všichni až na Dlouhou ponožku.

Dlouhou ponožku mám nejradši. Ven moc nechodí – má v táboře prvotřídní flek a velice si ho ochraňuje. Jeho místečko se nalézá v kleci z drátěného pletiva poseté přístroji na klimatizaci nebo generátory nebo nějakým jiným prastarým vybavením. Na jednu stranu se

mu vejde lůžko z kartonových krabic, lahev dietní coly a trochu jídla – půl bochníku chleba nebo balíček sušenek.

Klec mu poskytuje takovou míru bezpečí, jakou ostatní muži nemají. Do drátěného pletiva jsou pákovými kleštěmi vystřižená dvířka a Dlouhá ponožka leže dovnitř po čtyřech – což je pro starého chlapa obtížný úkol.

Soudě podle špejlovitých nohou a celkové ztuhlosti musí být z Nocležníků nejstarší. Připomíná mi jednoho důstojného starého pána, co si kolem našeho domu v Bowra Creeku chodíval koupit ranní noviny. Nosil oblek s vestou – ať pršelo, padaly kroupy, nebo pálilo slunce – ačkoliv Dlouhá ponožka samozřejmě oblek s vestou nenosí. Nosí béžové šortky a špinavou košili a dlouhé ponožky v ošoupaných hnědých kožených polobotkách.

Ráno vymete svou klec slaměným koštětem, kterému chybí půlka štětin, učeše si řídnoucí vlasy a upraví ponožky. Po zbytek dne spočívá na dece na svých kartonech a čte starou brožovanou knihu, již vylovil bůhvíodkud. V současnosti je to *Dobrá, Jeevesi*, což působí jako ironie.

Dlouhá ponožka je jiný než ostatní. Není zoufalý jako Hubeňour Santa, ani opuštěný jako Smutný učitel. Poznám, že se ještě života nevzdal. Dbá na sebe. Podle mého odhadu byl kdysi účetním nebo pracoval v bance. Zdá se, že je mu příjemné být sám, ale domnívám se, že musel být ženatý. Možná mu manželka zemřela a žal ho vypudil z obyčejného života v příměstské čtvrti.

Ale právě teď tu Dlouhá ponožka není. Přitisknu dlaň na sklo a zachvěju se, jak mi klimatizace ochladí pot v týle.

Vedle detektiva se objeví žena v modré kombinéze.

Detektiv pokyne Hubeňouru Santovi – klidně se vsadím, že *ten* manželku nikdy neměl –, otočí se ke mně zády a vykročí směrem k osvětlenému prostoru. Nepřítomně třu flíček na okně, pak mi dojde, že je to ptačí hovínko na skle z druhé strany. Nerozeznám, čí místečko policie zkoumá. Může být jedno nebo několik, včetně klece Dlouhé ponožky.

Je živý a zdravý…? Co se tam stalo?

Policie k Nocležníkům zajíždí pravidelně, aby řešila stížnosti z našeho domu – převážně ohledně močení na veřejnosti nebo rušení hlukem. Často jde jen o obecný požadavek na odstranění „bordelu“. Ale tady jde zjevně o něco jiného.

Beru si z okenního parapetu dalekohled, avšak dojde mi, že přes policejní auta a natažené plátno neuvidím vůbec nic. Stejně tak je k nepotřebě i teleskop na stojanu v koutě.

„Mám strach o Dlouhou ponožku, Bustere. Hubeňour Santa policii nepomůže.“ Buster, ležící na pohovce, otevře jedno oko. „Něco se stalo, něco *zlého*. Kdopak má asi dneska službu?“

Je to Ron, jak už oba víme. Ron spořádal za těch deset let, co je tady, už příliš mnoho plněných sušenek, než aby byl schopen porazit v boji nějakého vetřelce, ale je velký a dost chytrý, aby nepustil do budovy nikoho podezřelého. Ovšem na druhé straně, druhý pravidelný strážný, Bručoun Ian, se důsledně drží předpisů, takže v obou případech jsem spokojená. Občas za oba zaskakuje Emmanuel. Je mladší, a i když ho tak dobře neznám, je zdatný.

Lucinda mi často připomíná, že přítomnost ostrahy na recepci čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnů byl jeden z důvodů, proč mi tenhle byt vůbec koupila. Je tu bezpečno.

„Jsme v bezpečí, Bustere. A Dlouhé ponožce se určitě nic nestalo.“

✷ ✷ ✷

Tetelení v hrudi mi napovídá něco jiného. Na hřišti venku nad parkovištěm panuje nehybná tma. Za ním napravo dřepí tlumeně osvětlená Umělecká galerie Nového Jižního Walesu. Skupina horlivých běžců v reflexním sportovním oblečení se pohybuje ve smečce po jedné ze stezek směrem k Domain, blikají jako fata morgána, když mizí mezi stromy.

Dotknu se displeje telefonu. Je po páté. Nemá smysl vracet se do postele. Buster spí, hrudník mu stoupá a klesá. Roztáhnu žaluzie, odemknu dveře na balkon a vyjdu ven. Detektiv stojí u svého vozidla. Zaměří na mě zrak a já klopýtavě couvnu.

„Zůstaň ve tmě,“ nařizuju si šeptem. „Ať tě není vidět.“

✷ ✷ ✷

Než slunce vyjde, jsou pryč.

Policie, světla, auta. V duchu se ptám, jestli se mi to celé nezdálo.

Klec Dlouhé ponožky je dosud ve stínu, takže se nutím dodržovat svou běžnou rutinu. Navléknu si šortky a tílko a cvičím aerobik před televizí. Zamířím do sprchy, když uslyším, jak kulturista Mike z bytu 302 začíná hekat. Hekání stoupá k obvyklému crescendu a já lenivě uvažuju o tom, kolik asi váží jeho činky. Dám si chladnou sprchu, pak se vrátím k oknu. Usměju se, když uvidím, jak se Dlouhá ponožka protahuje na svých kartonech.

„Já ti říkala, že bude v pořádku, viď, Bustere?“ Málem odskotačím do kuchyně, abych nasypala psovi

do misky další granule, pak se vrátím k oknu a všimnu si, že policejní páska teď ohraničuje malý prostor nejblíž od tramvajové tratě. Hrbáč Ricky Gervais.

Ten bydlí nejblíž od tramvajové tratě. Je v táboře teprve dva měsíce. Zrzavý, podsaditý chlap, asi pětatřicátník, tichý a vždycky působil celkem neškodně. Zvednu dalekohled a podívám se důkladněji.

Jeho místo je prázdné. Žádné kartony, ani tábornická židle. Nic. Zřetelně si pamatuju, že Hrbáč Nicky Gervais měl khaki tábornické křesílko – takové to velké, s držákem na lahev v područce. A měl tam několik splácnutých kartonových krabic s oranžovým spacím pytlem navrchu. Všechno to zmizelo. Spustím dalekohled, žaludek se mi tetelí.

Co se mu stalo? Náhle si vzpomenu na své ošklivé myšlenky a pochopím.

Pochopím.

Za všechno můžu já.

* * *

Zalezu do postele, kde se stočím do klubíčka a třikrát napočítám do 333. Nestačí to, takže to ještě dvakrát zopakuju. Poslední, co uvidím, než usnu, je sovka statná, jejíž žluté oči mi něco nabízejí. Nevím, co to je, ale ať je to cokoli, chci to.

* * *

Když se probudím, mám sucho v ústech a Buster spí na posteli vedle mě.

Jdu si do kuchyně nalít sklenici vody, piju tak dychtivě, až si pobryndám bradu. Okno z mé kuchyně vede k vyvýšené železniční trati do Bondi a já se dívám, jak

se kolem kodrcá vlak plný turistů, *bum-klap, bum-klap* už skoro nevnímám; pak si dám na balkon židli a pozoruju záplavu lidí přicházejících do Domain, kde si všichni zabírají místa, odkud budou později pozorovat ohňostroj.

Je zářivý sydneyský den. Vánek chladí, takže mě slunce nepálí do nohou. Rodinná uskupení rozkládají tábornická křesílka a přátelé se zdraví vzdušnými polibky a sklenkami šampaňského. Roztahují piknikové přikrývky a staví chladicí tašky plné piva, nic nevědí o bezdomovcích přímo pod nimi. V našem domě bude na střeše nájemnický večírek, pořádaný společenským výborem. Bude se podávat pití zdarma a nóbl jednohubky.

Nezúčastním se. Ne z nějakých dogmatických důvodů. Já prostě – nemůžu. Místo toho jsem připravená uvařit si extra novoroční paellu. Uvažuju, jestli se mám vůbec namáhat po tom všem, co se stalo, pak usoudím, že by mě to mohlo přivést na jiné myšlenky. Vaření mě uklidňuje.

Nezasloužíš si to. Je to tvá vina.

Potácivě vstanu a vrátím se dovnitř, přistoupím ke konferenčnímu stolku a vytáhnu z jeho elegantně skryté zásuvky sloupeček čtverců barevného papíru. Sednu si na pohovku, položím papíry na desku stolu.

Levá, pravá, levá. Nádech. Levá, pravá, levá. Nádech.

Plavání má přirozený systém, který mě ještě pořád uklidňuje, ačkoliv jsem už léta nebyla v bazénu. Zvednu nejsvrchnější kus papíru, těším se z jeho křehkosti.

Skloním se nad stůl a začnu skládat.

* * *

Když vstanu, mám prsty ztuhlé a hlavu milosrdně prázdnou. Na konferenčním stolku leží hromádka jem-

ných origami jeřábů, každý odhozený hned, jak jsem ho dokončila a nechala s tichým zašustěním ulehnout mezi jeho odložené bratry. Protáhnu se, zavřu žaluzie před žárem slunce a atmosférou oslav, která ke mně doléhá z Domain, zapnu přenosný reproduktor a pustím hudební appku. Rozburácí se ABBA.

Protřepu ramena a přejdu do kuchyně, vytáhnu pánev na paellu a vyhledám recept, který jsem si uložila.

Právě sekám česnek, když mi zazvoní telefon. Volá Lucinda. Nasypu česnek do pánve spolu s cibulí, vdechuju jejich vůni. Nechala jsem si přivézt kvalitní krevety a chorizo a skoro už cítím uzenou chuť a kovovou slanost škeblí.

„Ahoj, Rory." Tetin hlas zní rozjařeně, ačkoliv poznám, že se usilovně snaží tlumit veselí kvůli mně.

„Ahoj, Lucindo."

„Hele, říkala jsem, že se u tebe dneska večer stavím? Protože mám plány s Alexem. Nepamatuju si, na čem jsme se domluvily."

„Ne, klidně můžeš jít. Nečekám tě. Už dělám večeři. A měla by sis vyrazit s Alexem. Nemůžeš ho nechat na Silvestra samotného."

„Ano. Možná. Je *fakt* kouzelný." Mluví skoro jako malá holka. „Vážně se s ním musíš seznámit."

„Hm-hm," odpovím neurčitě a míchám přitom cibuli. Odkládám seznámení s jejím novým přítelem už dva měsíce. Mezi řečí osmahnu na pánvi rýži, pak ji zaleju horkým vývarem a vrátím se k oknu. Chce se mi povědět Lucindě o včerejší noci, o policii, ale působí moc šťastně. Za dva dny přijde na večeři. Pak jí to řeknu.

„Co jsi tropila poslední den v roce?" zeptá se.

„Ale znáš mě. Byla jsem v hospodě, šla s kamarády na procházku po přístavu. Z akce do akce." Říkám to vesele, ale nedokážu zastřít trpkost.

Lucinda pár vteřin mlčí.

„Ach, Rory, určitě ses nějak zaměstnávala po svém. Čteš tu knihu, co jsem ti dala k Vánocům?“

„Ano,“ zalžu. „Je moc zajímavá. Sama teď uvažuju o tom, že bych se vydala na závod jachet kolem světa.“

Vadí mi, jak úsečně a jízlivě to říkám. Lucinda nemůže za to, že jsem, jaká jsem. Změním téma, usilovně se snažím působit mile. „A co ty?“

„Jako vždycky, byla jsem si zaběhat na pláži a zaplavat. Ale bylo tam šíleně moc lidí. Plno turistů.“

Představuju si bílý písek. Vůni horkých čipsů a kokosové opalovací emulze. Slanou vodu na pokožce. Zaplaví mě vlna závisti.

„To zní krásně,“ vypravím ze sebe.

Lucinda asi něco zaslechla z mého hlasu, protože promluví vlídnějším tónem. „Co kdybys zase zkusila ten bazén v Panoramě? Byla jsi prvotřídní plavkyně, Rory. Sportovkyně. Mohla by ses k tomu zkusit vrátit. Udělat pár bazénů. Kdysi jsi to moc milovala.“

„Ne, to asi ne.“

„Kdyby sis to rozmyslela…“

„Nerozmyslím si to.“ Můj hlas zní stroze.

„Tak dobře.“ Lucinda působí ublíženě. Zabolí mě v hrudi. „Tak já budu končit. Šťastný Nový rok, Rory.“

Pozoruju Dlouhou ponožku na kartonu, s knihou po boku. Asi si schrupnul.

„Tobě taky šťastný Nový rok, Lucindo.“

✷ ✷ ✷

Spustím telefon a dívám se, jak skupina lidí mého věku kráčí kolem Nocležníků, v rukou se jim pohupují lahve piva. Dívky mají podpatky tak vysoké, až sotva chodí, každá z nich v nějaké verzi stejných krátkých

květovaných šatů. Kluci jsou zlatá mládež v polokošilích a plátěných kalhotách. Jeden předstírá, že zvedá kámen, a dělá, jako by ho házel do tábora bezdomovců. Ostatní se debilně smějí.

Zasáhne mě nával osamělosti, doprovázený vzpomínkou. Rachael a Maddie a já, zavěšené do sebe, jdeme prašnými ulicemi Bowra Creeku, každá plechovku v ruce, jedním okem hlídáme, jestli nás neuvidí rodiče. S úsměvem se opírám o okno, zavírám oči. Připadalo nám, kdovíjak nejsme pohodové, každá s jediným pivem, vymámeným na starším bratrovi Rachael. Na rozdíl od svých kamarádek jsem se vždycky děsila, že nás chytnou. A vadilo mi, že se bojím. Připadala jsem si přitom jako moje matka.

Otevřu oči. Skupina venku zmizela. Přes jasné slunce pluje mrak, zatmívá oblohu.

Další vzpomínka: letní prázdniny toho roku, kdy mi bylo třináct. S bratrem jsme našli na jednom eukalyptu na naší zahradě ptačí hnízdečko. Uvnitř byly kostry matky a ptáčete; majny obecné – škůdci, říkali nám vždycky. Takoví škůdci, že o několik týdnů dřív jich naši sousedé několik postříleli dvaadvacítkou vypůjčenou od spřátelených farmářů. Ptačí kostřičky mě fascinovaly. Byly tak jemné, že se jejich drobné křehké kůstky daly rozmáčknout prstem.

Kdykoli jsem se potom podívala na matku, připomněla jsem si tu ptačí mámu a její dítě. Vždycky jsem uvažovala o tom, co se jim stalo, proč zemřely a zetlely tam v tom hnízdě. Pokoušely se bránit tomu, co je zabilo? Nebo si jenom lehly a vzdaly to?

Co se stalo s naší rodinou, byla otcova vina. Ale matce to zazlívám skoro stejně jako jemu.

Měla víc bojovat za svobodu.

3:10
Neděle 1. ledna

Vymrštím se, prudce oddechuju.

Zase ta noční můra. Flák hovězího na odkapávači u dřezu, leskne se v rudé kaluži. Zkrvavená srst. Puch chloru a cigaret, pronikavý a dusivý zároveň.

Bouchání pěstí a nohou do pokožky.

Busterův drsný jazyk mi olízne tvář a ocitám se znovu tady a teď: ve svém bytě, zpocená v chladném vzduchu, deka odhozená stranou. Žuchnu zpátky na polštář. Už jsem rozhodnutá, že dnes v noci Bustera nevenčím. Je pravděpodobné, že na střeše se ještě bude slavit, a to nechci riskovat. Oba znovu usneme a v pět ráno mě probudí budík.

Cvičím, místo televizního aerobiku si dám jógu z YouTube, a pak sprcha, nakrmit Bustera, snídat. Když vyjde slunce, zkontroluju Nocležníky. Dlouhá ponožka je ve své kleci nehybný. Policejní páska se třepetá kolem stanoviště Hrbáče Rickyho Gervaise. Zívnu. Dívala jsem se na ohňostroj v devět večer a pak na ten půlnoční z balkonu, nedokázala jsem té podívané odolat. Je to jedna z největších výhod bydlení v Panoramě.

A potom přišla ta noční můra.

Dnes ráno jsem trošičku mimo. Vyleštím zevnitř všechna okna v bytě, pak vyčistím špínu z kolejnic, až

spotřebuju celou roli papírových utěrek. Potom ležím na pohovce s knihou, kterou mi Lucinda dala k Vánocům – cítím se provinile, když si vzpomenu, jak jsem s ní včera mluvila – ale dělá mi problém soustředit se. V myšlenkách se mi pořád vrací Hrbáč Ricky Gervais. Zvažuju, jestli mám zapátrat na zpravodajských webových stránkách nebo zavolat Ronovi či Ianovi, ale protože to, co se mu stalo, byla patrně má vina, nejsem si jistá, jestli to chci vědět.

Práce. To bude ono. Práce mě vždycky rozptýlí.

V příchozích mailech mám nejnovější úkol od Lucindy. Teta je soukromá vyšetřovatelka, co řídí vlastní podnik, a já pro ni pracuju, přepisuju poznámky jejích pátracích operativců do profesionálnější formy. Sleduju videonahrávky a vkládám fotky a informace do předdefinované šablony, aby to naši klienti měli hezké. Většinou jde o hlášení pojistných událostí, ačkoliv Lucinda řeší i citlivější záležitosti – podezření z cizoložství, pohřešované osoby, porušení rozhodnutí o péči o děti.

Nejnovější práce je uplatnění nároku z pojistky zaměstnance supermarketu, který v listopadu uklouzl a zlomil si krční páteř. Minulý týden ho náš operativec natočil na video při kitesurfingu na víkendovém výletě s kamarády. Dokonce to zveřejnil i na Facebooku. Jako by to nestačilo, napadlo ho nasadit si krční límec až na parkovišti cestou na lékařské vyšetření.

Otevřu šablonu zprávy a začnu vyťukávat jméno, číslo pojistky a další základní údaje dotyčného.

* * *

Právě přidávám screenshoty pana Kitesurfera ve výskoku, když se ozve zaklepání na dveře.

Přestanu psát, zatajím dech. Další zaklepání, tentokrát hlasitější.

Návštěva.

Proč mi Ron nezavolal?

Musí to být někdo z budovy.

Levá, pravá, levá. Nádech.

„Haló?“ Hlas se ozývá za dveřmi. Je mladý. Ženský. „Rory Campbellová? Jste tam?“

Projdu předsíní, koberec tlumí mé kroky, a přiložím oko ke špehýrce. Kouká na mě puberťačka s kulatým obličejem a hřívou kudrnatých hnědých vlasů. Ještě chvilku váhám, pak otevřu dveře.

„Jé, zdravím. Bála jsem se, že nejste doma.“ Dívka se široce usmívá. Je malá, obličej ještě dětsky baculatý, ačkoliv sebejistota odpovídá mnohem starší osobě. Má krásné husté obočí a dlouhé řasy.

„Já jsem Farrah Fotosová z bytu 403 – přímo nad vámi.“ Ukáže na strop. „Tenhle balíček nám doručili omylem.“

Farrah zvedne obdélníkovou krabičku, o které vím, že obsahuje drahý šampon a kondicionér, jež jsem si koupila k Vánocům a už jsem firmě nahlásila jako nedoručené.

„Pomiňte, že nám to trvalo tak dlouho. Máma mi říkala, abych to přinesla na Štědrý den, ale četla jsem takovou knížku o cestování po Peru a vypravěč už se skoro dostal k Machu Picchu – ti Aztékové jsou úžasní! – a já zapomněla, protože to zrovna bylo tak zajímavé, a ten balíček mi asi zajel pod postel, protože jsem ho našla až dneska ráno, když jsem hledala běžecké boty, protože máma řekla, že musíme jít na procházku – dala si jako novoroční předsevzetí dostat se do formy – pak si to rozmyslela a upekla místo toho zdravé pamlsky. Já se picnu.“

Farrah se konečně nadechne, pak pokračuje. „Nejsou moc dobré. Chutnají jako syrové kakao. Což je taková divná jakoby hlína, nemyslíte? Nebo je odporná možná jen ta struktura. Každopádně se moc omlouvám. Vzala jsem vám ten balíček dolů, hned jak jsem ho našla. Co v něm je?“

„Nějaké vlasové produkty.“

„Doufám, že jste je nepotřebovala moc naléhavě. Vlasy máte hezké, tak vám nejspíš nic nedošlo.“ Vrazí mi balíček do ruky. „Jé, ahoj!“ zvolá.

Vidím, jak se mi dívá pod nohy, a podívám se taky. Je tam Buster a vrtí ocáskem. Farrah si dřepne, aby se s ním mohla pomazlit. „No panebože! Ten je krásný! Takový malý a huňatý. Jak se jmenuje? Táta je alergik, takže nemůžu mít psa. Ani kočku. Je alergický na všechno, no, skoro na všechno.“ Obrátí oči v sloup. „Budu si muset umýt ruce, než půjdu domů, jinak bude celý den kýchat.“ Usmívá se a hladí Bustera. „Ahoj!“ opakuje něžnějším hlasem.

„Jmenuje se Buster.“

„Co je to za plemeno?“ zeptá se Farrah.

„Bišonek.“

„To neznám. Ale je moc roztomilý. Jako medvídek.“

Buster žuchne na zem a převalí se na záda, nastavuje bříško v póze drbej-mě. „Líbíš se mu,“ řeknu. Farrah se usměje. „Byli to Inkové, mimochodem.“

„Cože?“

„V Machu Picchu. Nebyli to Aztékové, byla to pevnost Inků.“

„Byla jste tam?“ zeptá se; nijak ji nerozhodilo, že jsem ji opravila. „To vám závidím!“

„Ne,“ odpovím stručně. „Jsem jen blázen do historie. Ráda se něco dozvídám o jiných zemích. O jiných lidech.“

„Já taky! Můžu dál?“ zeptá se bezelstně. „Vždycky jsem chtěla zjistit, jestli jsou byty v jiných patrech stejné jako naše.“

Souhlasím jen s nepatrným zábleskem leknutí, což nechápu. Nechám Farrah vstoupit první, Buster vyskočí a následuje ji, zatímco za ní zavírám dveře. Nezapomenu překontrolovat, jestli jsou pořádně zavřené a zamčené.

„No páni, tady je to úplně jiné než u nás. Menší. Bez urážky.“ Culí se. „Je to hezké. Nechala jste si to zařídit od architekta?“

„Ne, většinu věcí jsem nakoupila přes internet, ačkoliv některé jsem vyráběla sama.“ Neprozradím, že bych ani náhodou nevpustila designéry nebo bytové architekty do svého osobního prostoru. Pokud potřebuju na něco opraváře, celý den se ukrývám u Lucindy.

Byt je ale hezký, v tom má pravdu. Je světlý a vzdušný, s bílými stěnami a velkými okny. Několik velkých pokojových rostlin působí jako ozvěna zeleně Domain za okny, včetně fíkusu lyrového, který je vyšší než já, a menších květináčů s tchyniným jazykem, sleziníkem hnízdovitým a několika druhy dračince.

Pohovka je ve stylu padesátých let; tyrkysová s přírodním dřevem. Přidala jsem pár starožitných art-deco plakátů v modrých a žlutých odstínech a sama jsem přečalounila jídelní židle oranžovou látkou; konkrétně za tím účelem jsem si koupila svorkovací pistoli poté, co jsem viděla návod na internetu.

Celou jednu stěnu zabírá dobře zásobená knihovna s televizí uprostřed. Knihy jsou proložené pokojovými rostlinami a několika menšími obrazy a vázami, takže to vypadá stylově, ale ne zase moc.

Farrah přechází kolem, bere věci a zase je odkládá, takže jsem ráda, že jsem včera večer nezapomněla

uklidit své origami jeřáby. Přes její vlezlost mi připadá podmanivé, jak se tu cítí jako doma. Už jsem se s Farrah párkrát v domě potkala, pozdravila jsem se s ní a jejími rodiči ve výtahu a tak podobně. Je to holka, která se vám nebojí podívat do očí, což obdivuju, i když mám problém její pohled opětovat. Rodina vypadá bohatě a vzdělaně, jako v podstatě všichni obyvatelé Panoramy. O většině obyvatel budovy toho vím docela dost, i když si takřka s nikým z nich nepovídám.

„Cvičíme s Jane Fondovou, kolekce.“ Farrah zvedne z konferenčního stolku dévédéčko. „To vypadá staromódně.“

„To taky je. Ale je to těžké. Udržuje mě to ve formě.“

Kývne, odloží DVD. „Tolik knížek!“ Přistoupí ke knihovně. „Vy nemáte elektronickou čtečku? Kindle nebo tak?“

„Mám, ale ráda čtu i opravdické knihy.“

„To já taky.“ Přejíždí prsty po hřbetech těch, které má ve výši očí. „Máte náramnou směsku.“ Má pravdu. Mám internetový přístup ke knihám z půjčovny, ale všichni moji oblíbenci jsou tady. Všechno od knih o astronomii a ptácích až po fantasy a klasiky.

Farrah se rozzáří oči nad menším výběrem, který mám pohromadě až v koutě. „Júúú, páni! Paráda. Máma mi nedovoluje číst romance. Šíleně ráda bych si je půjčila, kdyby vám to nevadilo? Slibuju, že je vrátím.“

Přikývnu. Pokračuje v prohlídce, všimne si jediné zarámované fotky v knihovně, napůl schované za hráškově zelenými šlahouny bublin starčeku převislého. Ukáže na ni. „To jste vy, viďte? Tady jste tak malá! Kdo je to s vámi?“

„Můj bratr.“

„Nejste si podobní.“

„Ne.“